

El Diacrític | Actualitzat el 29/06/2017 a les 13:54

Onada de solidaritat extraordinària

Joan Torres explica l'allau de peticions per acollir un nen sahrauí que, per sorpresa seva, ha rebut l'última setmana Cooperació Osona Sàhara després de fer una crida per whatsapp | «Primer va ser una trucada, després, una hora més tard, una altra; però segons avançava el dia la freqüència de les trucades s'incrementava, fins que en finalitzar la jornada no donàvem a bast per atendre les peticions d'informació sobre l'acollida de nens sahrauís»

Una de les reunions de la Coordinadora Osona Sàhara amb les famílies d'acollida

De vegades es conjuren els astres, els déus i internet, i decideixen anar a favor teu. Aquesta última setmana ha passat una cosa extraordinària, una mena d'alineació de planetes, deïtats i noves tecnologies en benefici dels més febles.

Tot va començar quan la nostra associació, Cooperació Osona Sàhara, va assumir el repte de buscar dues famílies d'acollida a dos nens sahrauís dins del programa Vacances en Pau, un projecte amb el qual portem a nens del Sàhara per passar els dos mesos d'estiu. L'estiu és molt dur en els camps de refugiats amb temperatures que passen dels 50° C.

Durant tot el 2017 havíem aconseguit una xifra rècord: deu famílies d'acollida. Per a una organització tan petita com la nostra era una fita, un rècord. Quan estàvem tancant les llistes d'acollida, el Frente Polisario ens va informar que hi havia 45 nens amb bitllet pagat, però sense una llar en què instal·lar-los, pel que era urgent trobar-ne un. Com que la nostra associació és petita, insisteixo, vam creure que assumir dos nens més seria un bon objectiu, tot i que gens fàcil. No comptàvem amb el poder descomunal de la solidaritat.

Per aconseguir-ho vam fer servir -com no- les noves tecnologies i vam enviar un missatge per WhatsApp. És probable que els missatges que enviem per internet tinguin un comportament similar al d'un nen capriciós que es relaciona amb qui vol, amb una actitud irritant, i amb reaccions sempre imprevisibles.

Poques hores després va començar a sonar el telèfon. Primer va ser una trucada, després, una hora més tard, una altra; però segons avançava el dia la freqüència de les trucades s'incrementava, fins que en finalitzar la jornada no donàvem a bast per atendre les peticions d'informació sobre l'acollida de nens sahrauís. Les nostres obligacions laborals quedaven desateses per poder arribar a tantes peticions. Les nostres famílies començaven a preguntar en què dimonis estàvem ficats.

Les converses telefòniques eren incessants i intenses, emotives. La gent ens explicava, per exemple, com havien rebut el missatge a través de persones diferents, però que havien decidit trucar perquè els que els enviaven eren «persones a qui respectaven». Tots volien ajudar: acollint, traslladant a altres la informació, o introduint-nos en la seva escola per donar una conferència.

El resultat encara ho estem valorant, ja que la paperassa d'aquest tipus de programes és llarga i tediosa, però segons sembla arribarem a 26 famílies d'acollida (sense comptar les que hem derivat cap a associacions d'altres comarques).

Nosaltres només treballem pels sahrauís, així que donar les gràcies no té molt sentit, però sí que ens agradaria transmetre l'enorme repercussió que té el petit acte de cadascun dels que han reenviat un missatge que no tenia res a veure amb ells (com un nen capriciós), i ho han fet arribar a altres persones amb l'únic criteri que el receptor, segur, valoraria una bona acció.